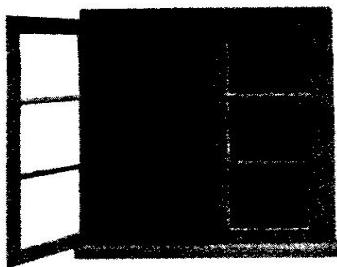

בְּדַקֵּר

כעסה סלכיוויל, הסכללה האקדמית נ"ש קי' באכ שבע

הגאננים היומן צצובים.
אבל האיקרים
מברכים על הנטשם.
ואנחנו שפנינו
אוכז' עצה
מסתיריהם זה מזה
את עינינו.
גהה בזונים: אל גשל
מה אמת, מה קמל
ומה גאנקר מלך.

השערה הזאת
פחל' עוד מעט,
השאלה הזאת
תשכח עוד מעט.
הגה מעעל למגקל
כבר עומדת הקשת.

לאה גולדברג, הגאננים היומן צצובים

הקי' נמשך ונמשך, כאילו לא נגמר. אבל היין החורף? הרי הבטיחו לך, השמים הבטיחו, וההעולם, והrhoחות. כי עכשו סטאוז', וחיבים להיות מתוכננים וערוכים, והנה את, ראי אותו - עם תכנית חצי-שנתית וחודשית ושבועית יומית. הכל כתוב במפורט, הכל מתוכנן ומדובר. רק החורף לא בא, מזיז תכנוניים ומערער ביטחונות. ומה עם לוח החורף? הרי הבטיחו לילדים שהיא חילזון, שהיא שלוליות. ההיגיון הבטיח להם, הידיעה הפושא שעכשו חורף. איך יכול העולם להמשיך כשההורף בעצם אינו מגיע?

גשם יורד אחר-צהריים אחד. סוף שבוע סוער. את - טיפוס קי' ראותני של סנדלי שורש נצחים, בריכה וקרטיב דובדבן - מאושרת. דוקא את! עם כל משקפי המשמש והמכנסיים הקצרים הזועקים הוויתר, דוקא את שמחה על החורף! כן, את מתעקשת, מחר נשיר שירי חורף בגן! וכבר מדפיסה כותרת וגוררת ומניילנת... הכל לפי התכנית, כי הנה הגיע החורף!

אך ביום ראשון, שוב הדרכ מוכיחה את טעותך, וכל הצמתים והרמזורים, שבבוקר מנמנמים ועוצרים במיוחד לכבודך, מרגיעים את הבוקר ואת עייפות הנהיגה, כמו מצהירים ששסתם נחפות להסיק מסקנות. הנוף מתחלף והופך מירוק לחום ולצהוב בהדרגה ושוב קריית מלאכי בצד ימין, קריית גת בצד שמאל, בוואה לכייש וככיבש 40 הבלתי-גמר, עד שאת מגיעה לגן. ועדין חם ונובמבר, תכף חנוכה, והחצב של נעמי שמר עוד מזדקף לבנגותו הקשה, החילזון נושא את ריח החדש, והם תקועים בסיסות הצבעוניות על לוח הסטיון כאבן שאין לה הופcin, מזכירים לך בכל פעם: עדין לא. את כבר מתיאשת ומתחללה למציא את החורף. הילדים אחראיך בהתרגשות - ים פרם פם פם, ובאו עננים, הבו גשם לגנים, כמו תפילה. כי איזה מן עולם זה עם קיז' בחנוכה? ומה תספר לי ילדים, שהחורף שחון? שאין משקעים? ומה לגביך? מה עם המשקעים שלך שצרכיים להיספג באדמה, לרות קצת שקט?

את מתענייפת ותclf נחנקת והכל יודעים מה טוב והכל יגידו, את הרינו סטاذ'רית ואולי שווה לעוזר לך. יש עוד מה ללמידה ואת כניסה לנעליים גדולות, ואל תיקחי הכל כל-כך קשה, ותראי שבסוף יהיה טוב. אבל את במתח, ואוטוטו מתפרקת לחתיכות קטנות. כי הירוק היום ירוק מאד, והאפור היום אפור מאד. ועוד לא קל לנשום, ועוד לא קל לחשוב, ומואוד לא פשוט לחכות. את נסעת יומ-יום את הדרך הזה, מזכירה לעצמך שהמפקחת האחראית לסטאד' אמרה שאתה צריך לקחת כל עבודה ולא להתחכם. דזוקא לקחת עבודה מצוינת בגין, כמו שרצת, ורק המרחק הזה לגמוע כל יום. לאט-לאט הנסיעות מתצרחות והופכות אוטומטיות - קריית מלאכי וקריית גת, חבל לכיש ושמורת פורה, והנה הפניה ואוטוטו את מהנה את הרכב וייצאת אל יום חדש. הדברים מתבהרים, הופכים רגילים יותר. את כבר איןך מתפרקת בכל ערב, כבר לא שואלת את עצמך איך לעזאזל תצליח. ההורים כבר משבחים ומסתמכים ניצנים של הצלחה. רק לא מבינה את החורף הזה, שמתעכב. הנה, אני הסתדרתי, את רוצה להגיד לו. אתה יכול לבוא! אך הוא בשלו, מבושש.

כבר הפסקת ללבוש קצר אפילו שלושים מעלות בחוץ. הסנדלים אופנסנו. כתעת מתאמנים בנעלן נעליים. בין כה וככה אמרו לך שנכנסת לנעליים גדולות, אז הנה, את מראה להם וגם לחורף, כאילו מתרישה - אם לא יבוא לבד, אני

אגרים לו לבוא, כי ככה צריך. את מידת 43, הוא בסוף לא יכול לך. וגם הם, את מפללת. גם הם. כמו אילוץ, כמו הכרה - גרבאים, שרוכים. חיבטים לשמש דוגמה. אך אפשר לדבר על עונות מתחלפות ולנעול סנדלים? היי נאמנה לעצמך, למלים שיווצרות לך מהפה. כל המכניםים הקצרים עוד בארון, ובכל ערב את מתלבטת ובסוף בוחרת בארכויים. זהו, הקיץ נגמר, תביני. ואם השמים אינם מביאים את החורף, הביאו אותו, בהליךתייך. אז את שרה אתם את "ах, איזה חורף" ומתכונת לכל מילה, ומספרת שהחורף הגיע, אך הסימנים שלו קצת מתעכבים וכך אנחנו שרים את השיר בתקווה שהם יגיעו. את מי את משכנית? את שואלה את עצמך בלב. ומה עם הסימנים שלך שמתעכבים? למי שאינו מאמין קשה להיות השנה, את חזרת ומשננת. רק שהיא קל השנה, שהיא טוב. השdots מבקשים ברכה, וגם את.

חמשים קילומטרים בכל יום, כל כיוון, ואין מדרישה מזגן על קו. למרות שתאת נחנקת מרוב חום. לא, חורף עכשו, זה עניין עקרוני. אמצע ינואר דופק בדלת, וחם. את מרצה לעצמך בפעם הראשונה להדליק מזגן בדרך לפגישה עם החונכת שלך, שאת מודה לאל ולמקחת שנותנו לך אותה. פתאום לא אכפת שאין גשם, העיקר שנותנו לך את ויקי, שתראה לך בחושך את כל הדברים. ויקי פתאום אומרת שהיא מתחרת על שתلتה את לוח החורף לפני חודש, שהתלהבה מהגשם הראשון ומיד תلتה, ובעצם רק עכשו הגיע החורף. שלושה חודשים ניסיון שלך הרי מתאפסים מול שלושים וחמש שנים שלה, אבל לפחות את מתנחמת בכך שאת לא לבד.

לאה גולדברג, שאת כל-כך אוהבת, ושמלווה אותך בכל פסיעה כבר שנים, בת מאות. גם היא פעם רצתה להיות מורה, גם היא למדה במכילה. היא משוררת החודש שלנו, את מספרת לילדים בהתרגשות, והם בולעים בשקייה את מילוטיך, מתרגשים - הנה פינת האזנה ופלוטו הכלבלב ודירה להשכיר ומפרש זהב, ועל סיפון האניה טווס יפה זנב, וישוב טלה אל חיק האם, וכולים חברים ונפרשים על הלוח כבמטה כסם. את רוצחה ללמידה על הקשת בענן, לשיר באמונה שלמה - עופי, עופי, יפת כנפיים! אבל לכדי זמני את הקשת עכשו, והלא לימדו אותך שהגורמים המזומנים הם המשמעותיים ביותר אך הם גם ספונטניים, נתונים לחסדי הטבע. ואת אמם פסיכולוגית וחובשת זומרת ושהקנית ועובדת סוציאלית ומדריכת טיולים, אבל מטאורולוגית.

את לא, לפחות דבר אחד את לא. לו רק היה לך עכשו כובע קסמים, הייתה מבקשת - עשה שאגדל! עשה שאגדל לקרהת כולם - הגן והתקיד והאחריות והאיסורים הקבועים והדרישות. אז את שומרת את הקשת באפסון, שתהיה מוכנה ליום צהה, ותחילה להאמין שהוא עוד יבוא.

והנה מגיע ינואר, ופתאום באמת קר. חורף! שחר מוצא חילזון ו מביא לגן. "אם אמרה שאחרי מפגש הצהרים צריך לשחרר את החילזון בחזרה לטבע", הוא אומר. את רוצה לחבר אותו פתאום, להגן עליו מכל הרע והקושי ומה שלא מסתדר, ואולי להציל אותו גם מהפשבדו-הורף הזה, שעבוד עליו ועל כל הילדים, ומהגנתה הזאת שלו, שככל-כך רוצה להצליח לפि התכנית. רק לחילזון יש זמן, ובכלל לא מעניין אותו שמהר יהיה חם מהרגיל לעונה. יש לו עליה חסה ויש לו את שחר וטוב לו.

תclf ט"ו בשבט. את מרגישה שהגן שלך, שהילדים שלך, שהלוחות והפעילות והעבודה בקבוצות והדרישות מסביב לשיעון - כל הרוטינה הזו, שהתרוממה מולך כמו הר של פחדים וחרדות, הפכה עתה למשטח חלק. את כבר על ההליכון, לא מתאמצת עוד בעליה. הילדים קישטו טיפות ומטריות ועוד מעט תהיה גם גינה. להטיבו חותם, להשיר משחו. שידעו שהיית כאן ועשית את זה, שיזכרו אותך גם אחרי שתלכי. שיזכרו שהיית ושהיה לך חשוב, יותר חשוב מהכול. "למה את רק מכינה לנו דברים בבית?" שקד שואל, "אחר כך לא ישאר לך כלום בשבייל עצמן". וכי תסבירו לידי בן 5 שעת הכול, את הכול תתני להם, את עצמן ואת זמנך ואת נפשך ואת לבך. באהבה גדולה, כי הגעת אליהם לא סתם, כי את שם בשビルם. כי גדולים וחכמים מוך האירו לך את הדרך ואת מנסה ללכת בה, לצוד במשועל, ורוצה רק לדורך נכון, להשיר טביעת רגל.

ובינתיים גשמי ברכה. גם בתוכך. עוד מעט פטריות ומיצ' תפוזים ובוואו, עננים, הבו גשם לגנים, הפעם באמת. ההיגיון שבעולם, הסדר חוזר על כנו. העונות משתנות. הסתיו בורח והחורף אורח והחצב כבר לא פורח ומה מתחיל בצליל א' ומה נגמר באוט מ' וכמה יש?ומי יכול לנחש? ומה שונה בטבע? הכול שונה, הכול. השמים והקשת והחיים והשימוש, וליד כל אלה את. כן, גם את.

חדש לפני הסוף ואת שרה בגשם. הילדים ארוזים בבוקר במעילים ובכפפות, ואת יוצאת איתם לחפש פטריות בדשא, לראות אם כבר פרחו הרקפות. שרה

בקול גדול "אל המuin בא גדי בא גדי קטן" והם אחרייך, משלhbאים. שבע שנים חיכה יעקב לרחל, כך תשפרי להם ביום שישי, והן היו בעיניו לימים אחדים. גם ששת חודשי הסטאז' שלך נראים לך לפתע כימים אחדים, כשבועות ספרות, כדקות. את רוזה לנצור כל רגע ורגע ונונתנת לילדים להוביל, להראות לך את הדרך חוזרת אל הגן.

באחד הימים, בדרכ הביתה, את מחליטה לשנות מסלול. נסעה דרך כביש יש. בלי רמזורים, פשוט לנסוע ולא לעצור, להמשיך בדרך. ביציאה במחלף שורק הלב מצבייע על פיצול בכביש, מזכיר לך בחירות שעשית בחיים, ושוב איןך נכעתת להן. את נסעת הביתה. אחרי שפנית שמאליה, כל הרמזורים עד הבית מאירים לך בירוק - רק עברי. והדרך כמו מזמרת לך: "התזוכר מה יפתחה, מה קשטה, מה ארכה הדרך?" את הכל, את הכול תזכיר, והנה את רק בהתחלה.